

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Bladstjóri
VILHELM SØRENSEN

Prent:
A. ØSTER

Sætt og hoyrt

SPOGERI OC SATANS ANFÆG- TELSE UD I FÆRØE

Saaledes, kjære Læsere, er det ikke kuns i den Bygd Gjøv udi Østerøe, hvor som bekjendt en Mand nyligens er bleven svarligen fristet af et lede Gespenst, men over det ganske Land geraader den gemene Almue udi stor Tvivlaadighed, formedelst disse Spøgelser sidste Huuseren udi Thors-havn.

Der hendte det en Mand, at medens han laa udi sin Seng om Morgenens, der det ikke var fuldkommen Dag,

(Hvilket paa færøiske hedder Dimma-lætting) da kommer til hannem et Spø-gelse med et Reb udi Haanden, og hil-ser hannem med en underlig Hilsen og flyer hannem Rebet. Efter at nu Man-den havde spurgt, hvilken Betydelse dette skulde have, svarede Spøgelset: »Dette er det sande Samband.« Og da nu Manden spurgte, af hvilket hann kunde forvisses om dette, svarede Spø-gelset: »Knyt en Knud paa Rebet og gaa ud paa Wangen, der vil du finde det nye Oljeblad, som et Tegn paa, at der skal være Fred mellem os to. Men Ve dig, om du her efter rører Knuden, for da er min Magt brudt, og vi vil begge komme til at hænge i det samme Reb, som jeg gav dig.«

Og nu, kjære Læsere, ere disse to forenede udi eet stort Spøgelse (for den, der knytter en Knud med et Spø-gelse, bliver til eet med Gespenstet) og dette fule Uhyre rider de gemenige Folk som en Mare, og haver bekom-met Navnet Toldspøgelset.

(Nakað var broytt eftir Lucas Debes.)

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Kriggstrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging... telf. 372

Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Vanlukku trygging telf. 221

Vit tryggja:

**Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.**

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

HEÐIN BRÚ: FEDGAR Á FERÐ VI

og etið skráður og drekkasúpan, so hövdu vit átt gull. Men hvat eiga tygum?»

»Eg eigi húsini«.

Sonurin starir upp á faðirin: »Ja, hvat eru húsini: Mold, loppur og sóte«.

Hin gamli visti einki at svara, men hann visti, tað vóru sjei børn í húsini, og at tað stundaði móti vetri.

»Tú eiga so væl av grind, heldur sonurin, »vit fáa eitt sindur frá tykkum?»

»Tað er gaman í, men eitt annað er, um vit eru fôr fyri at betala grindarokningina, tá ið hon kemur — eg eri hálvfjersinsinstjúgu-ára gamalur maður«.

»Betala grindarokningina«, lær sonurin, »hvør halda tygum kemur at panta fyri grindakeyp?»

Tá vuku eyguni í hinum gamla og hann breiðkaði um bringuna: »Gud lat meg ikki koma í ta neyð, at eg skal leggja meg at doyggja skalkur«. So fór hann. Utanfyri turkaði hann eitt tár burtur av kjákanum: »Ungdómurin er farin av lagi, eg kenni meg ikki aftur«.

Ketilskona tognadi í andliti, tá ið hon hoyrði, hvussu vorðið, ið var: »Nei, hatta spottíð, segði hon um sonarkonuna. Gævi, hon fekk tað, sum eg vildi, so skuldi hon ikki sloppið at gingið og njólvað skortin á sær um dagarnar. — Men tey neyðars børn«.

Kálvar sat stillur á beinkinum og lurtadi eftir. Nú helt hann vera ringt, menniskjan var so ill, at hann óttaðist. Gud kundi ikki tíma at fjasa við hetta longur. Tað var helst tí so vorðið, sum var, at Gud hevði kastað frá sær og slept Ílamaní at dundra, sum honum lysti: »Lat nú óargadýrin royna seg, fast takist teimum«. Men fyri sær sjálvum bað hann.

Dagin eftir fór Ketil niðan aftur til sonin at tosa við hann um útróður: »Hvat nyttar at fara á flót?« svarar sonurin, tað verður báðastani ein rokning aftrate«.

Tað fataði hin gamli ikki: »Fáa vit einki, so gerst tað ikki við, tað kostar einki«.

»Vit skulu betala bensinið«.

»Nei, eg hugsaði ikki um at fara vit motorbát, vit hava tað gamla bátin standandi, hann gerst somikið aftur, at hann flýur undir okkum«.

»Nei«, svaradi sonurin, »tað fáa tygum meg ikki til, at toga ein niðurlaknaðan bát út á fiskileið við árunum«.

»Íðan, íðan, so gerst einki meðani«, svaraði hin gamli. Hann fór til hinar synirnar og dótturmenninar, men teir sögdu tað sama:

»Aftur at sjagga út á hav við árunum, nei«.

Dráttarlisti

fyrí fjórða drátt 21. apríl 1951.

Hesi nummør hava vunnið:

240 kr.: Nr. 25 - 44 - 149 - 269 - 332 - 393 - 622

628 - 630 - 671 - 692 - 736 - 842

990 - 1013 - 1045 - 1055

500 kr.: Nr. 109 - 195 - 311 - 642 - 652 - 695

700 - 1018

1000 kr.: Nr. 225 - 259 - 1016

2000 kr.: Nr. 868

5000 kr.: Nr. 447

Vinningar verða útgoldnir beinan vegin við frádrátti av 10 %. Vinnandi verða umbídnir at venda sær til happadráttarseljara teirra.

Tórshavn, 21. apríl 1951.

Happadráttarnevndin.

P/f Jdni

Smíðju- og maskinverksstaður

Autogen-elektrosveising.

Máltr. 83,

Klakksvík.

Bílig og haldgæð

FØR til rennur og septiktankar

hjá

Poul Arne Poulsen

Tlf. 81.

Tvøroyri

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kom-munukantorið.

Grót og skervur megu verða góldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bústjórar verða áminnt, at teir ikki kunnu heima grót ella skerv utan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyrí kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

So máttu feðgarnir royna sjálvir. Teir finga hált sær bátin, men so kom óveður og teir máttu ganga frá.

III.

ETIL sat við eldin og hoyrði brimdu undir bakkanum:

»Hann ið hevði átt sær eitt árasprek av tí, sum kemur upp á land vestur á Vikum í nátt«.

»Trýtur tær árar?« spyr konan.

»Ja, tað er ikki eiti á troði, fá ikki flotað av tí sama. Og nógv er fyrí at fara í handilin, tað skal betalast«.

»Íðan«, heldur konan, »far vestur á Vikar, drjúgvast finnur tú til eina smábátar«.

»Tað er gaman í at fara, men hvat havi eg at gera at ganga um hagarnar, eigi ikki fótsmále«.

»Tú ert býttur er tú. Hvør heldur tú hugsar um sovorðið nú á døgum, einki ætli eg, Klávus leggur í tað«.

»Klávusin, tað tjóvsættið. Heldur tú eg gangi ólógligar vegir, fyrí tí hann ger tað?«

»Far so niðan til prestin meðani og bið hann sleppa tær at leita eftir rekka«.

Tá kom liv í Ketil. Hann skuldi so beint niðan til prest, fór upp á gólvið at veipa og bað geva sær skógvarnar.

Konan heldur fyrí: »Tú hampar teg, áðrenn tú fere«.

Nei, tað helt hann ikki nýtast, pilkaði nakrar skráhólpar burtur úr skegginum. Trý torvatróll hingu deyð í posatroyggjunum framman-fyrí, tey sleit hann burtur við. So fór hann.

Tá ið hann kemur í prestagarðin, situr prestur hvítklæddur og lesur Jobbsók. — Hvát ið Ketil vildi?

»Jú, tað skuldi biðja um at sleppa at leita eftir rekka, hevði havt so fyrí neyðini at funnið eitt árasprek«.

»Tað er gaman í, sigur prestur, »sleitið tygum í Guds feið«.

So fór Ketil avstað aftur, væl í ógn við prest: »Skamm fá hann, hann er ikki ov errin at tosa við smámannin«. Men hetta at leita í Guds frið, sum prestur helt fyrí — tað verður ivaleyst av ongun, hugsaði Ketil, tí Klávus var ein mannvargur og mundi fara at